

Přichozí Pamětníci

Vladimír Poklop

*Andree, a také Monice a Adélce
za jejich podporu*

Příchozí

Kniha čtvrtá – **Pamětníci**

Vladimír Poklop

Kopp nakladatelství

České Budějovice, 2022

Příchozí

Kniha čtvrtá – Pamětníci

© Vladimír Poklop, 2022

Ilustrace © Eliška Estmbul, 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této knihy nesmí být reprodukována, skladována ve vyhledávacím systému nebo předávána v jakékoli formě nebo jakýmkoli prostředkem elektronickým, mechanickým, fotokopírováním, nahráváním nebo jinak bez předchozího svolení vydavatele.

První vydání, 2022

Vydalo nakladatelství KOPP,

Šumavská 3, 370 01 České Budějovice,

tel.: 386 460 474, 773 780 628

e-mail: knihy@kopp.cz;

Internet: www.kopp.cz

ISBN 978-80-7232-544-3 (print)

ISBN 978-80-7232-592-4 (pdf)

ISBN 978-80-7232-593-1 (ePub)

ISBN 978-80-7232-594-8 (mobi)

Kniha čtvrtá – Pamětníci

Kapitola první – Odchody a příchody

Panu Tintínovi se zdál po dlouhé době konečně hezký sen. Seděl na prosluněné mýtině, shlížel na kopcovitý kraj pod sebou a snažil se odhadnout cestu, která ho dovede k jeho cíli. Sny se mu nikdy příliš nezdály nebo si je po probuzení nebyl schopen vybavit. Byl proto překvapen touto událostí a jako v mlze mu na pomezí vědomí utlumenému medikamenty proti bolesti problesklo, zda spí nebo sní v bdělém stavu.

„Stejně jsem na konci,“ uvědomoval si se smutnou nostalgií.

„Konec je součástí života a dospějeme k němu všichni, ať už dříve nebo později,“ zazněl za ním sametově jemný hlas.

Překvapeně se otočil. Kousek za ním seděla na pařezu černoška. Hezká černoška.

„Co dělá v mém snu černoška?“ podivil se.

„Jen procházím. Viděla jsem vás a nechtěla jsem rušit. Chvilku posedím a pak půjdu dál,“ odpověděla.

„A jak jste uhodla, na co myslím?“ zajímalo ho.

„To nebylo těžké. Sedíte tu už dlouho a díváte se dolů do té změti údolí, jako kdybyste chtěl uhodnout, které je to správné a dovede vás ke konci vaší pouti.“

„To se mi moc nezdá,“ varovala ho jeho nedůvěřivost. „Přece nemůžete z toho, jak tu sedím a dívám se na kraj pod sebou uhodnout, na co myslím.“

„Proč ne?“ podivila se. „Jsem přece součástí vašeho snu.“

„Chcete říci, že jsem si vás vysnil?“

„Jistě, kde bych se tu jinak vzala?“

„Jenže, víte, já jsem velmi konkrétní člověk a myslím, že dokážu snít jen o tom co znám nebo s čím jsem se setkal. A to vy nejste.“

Neznámá si ho zkoumavě prohlížela. „Chcete říci, že nemáte žádnou fantazii? Že se vám nikdy nezdá o hezkých dívkách?“

„Mně se nikdy nic nezdá. Jsem překvapený, že se mi vůbec něco zdá,“ odsekl.

Její slova mu připadala být příliš osobní a dotěrná.

„Nechtěla jsem se vás dotknout,“ odvětila. „Jen mě udivilo, že jste tak překvapený. To vaše podvědomí řídí váš sen, třeba je v něm skryto více fantazie, než jste dosud tušil.“

„To si nemyslím,“ namítl.

„Chcete mě vidět bez šatů?“ zeptala se.

„To, to, to bych si nikdy nedovolil,“ vypravil ze sebe zaskočeně.

„Jenže ve snu nezáleží na tom, co chcete vy, když jste vzhůru a kontrolujete se. Tady rozhoduje vaše podvědomí a já jen následuji jeho přání. Tak co myslíte, že udělá?“

Pan Tintín polkl, mrkl a strnul. Zelené šaty, které měla neznámá na sobě, zmizely.

„Tak co? Jsem v šatech nebo bez nich?“ otázala se zvědavě.

„Ehm, ehm, bez nich,“ přiznal.

„Myslela jsem si to, podle toho, jak na mě zíráte,“ řekla nevzrušeně. „Vidíte, loučíte se se životem a vaše skryté já chce ještě zažít něco hezkého. Například pohled na nahou mladou ženu. Proto jste si mě vysnil.“

„No, já nevím. Jsem z toho zaskočený, víte? Je to pro mě velmi zvláštní situace.“

„Rozumím, musíte být překvapený, že se vám poslední noc na tomto světě zdá o někom, jako jsem já a ne například o vaší rodině nebo o přátelích. Obyčejně se s nimi umírající v duchu loučí.“

„Jak víte, že toto je moje poslední noc?“

„Je to vaše poslední noc a váš poslední sen,“ odpověděla.

„Nemám rodinu,“ zachmuřil se.

„Ani přátele?“ podivila se.

„Ani přátele. Vlastně ano. Jednoho mám, dobrého přítele. Posledních několik let se navštěvujeme a trávíme spolu mnoho času. Pomohl jsem mu před lety z těžké životní situace. Několikrát tu byl za mnou.“

„Vidíte a jak se jmenuje?“ usmála se na něj.

„Hrabě. Pan Hrabě,“ odpověděl.

„A kde bydlí?“ zeptala se.

„Proč vás zajímá, kde bydlí? A vůbec, jste v mém snu a měla byste se tedy zajímat o mě a ne o mého přítele,“ odvětil uraženě.

Neznámá se zdvihla a dvěma ladnými kroky se ocitla u něj. Panu Tintínovi při tom pohledu úplně vyschlo v ústech. Černoška před ním poklekla na jedno koleno a lehce, ale pevně sevřela jeho hlavu na spáncích. Přiblížila k němu svou tvář a do očí se mu vpil její pohled. Panu Tintínovi se zatajil dech. Připadalo mu, že ty oči jím pronikají, jako kdyby byl ze skla.

„Jaká je jeho adresa?“ zopakovala důrazně.

Pan Tintín se pod tím pohledem celý schouлил a roztrásl se. Zmocnila se ho zimnice a strašlivá slabost. Cítil, jak se propadá do tmy a obraz jejích očí mizí kamsi mimo dosah jeho vnímání.

„Tak nic. Na pohřeb vám ale jistě přijde, když je to váš přítel,“ zazněl ještě na rozloučenou hlas v jeho mysli.

Křečovitě nabral dech a otevřel oči. Jako v mlze spatřil postavu, která se zdvihá od jeho lůžka a přechází ke dveřím.

„Opravdu černoška. Kde se tu vzala? Nebo je to jen pokračování toho snu? Škoda, že má na sobě zase šaty, tolik jí to bez nich slušelo,“ pomyslel si.

Zavřel opět oči. Byl unavený, velmi unavený. Hlavou mu ještě problesklo, že to vlastně bylo krásné rozloučení a pocítil vděk k té neznámé i k tomu, co prožil. Nebylo toho tolik, kolik by si přál, ale jak kdysi moudře řekl jeho přítel – důležité je neublížovat jiným a to on nedělal. Dlouze vydechl a usmířen a zbaven bolestí, propadl se do nicoty.

» » »

Mobil na jeho nočním stolku pípl a Marek po něm otráveně sáhl. Právě se na chvílku probral ze spánku a chtěl se překulit na pravý bok, aby se mohl přitulit k Lauře tiše oddychující vedle něho. Obyčejně si na noc vypínal signalizaci příchozích hovorů a zpráv, ale občas zapomněl. Otočil se k Lauře, jestli pípnutí nenarušilo její spánek, ale ta nezměnila rytmus a pochrupkávala spokojeně dál.

Ťukl na ikonu označující příchozí zprávy a zpozorněl. Byla od Alana. Otevřel ji a zpozorněl ještě více.

„*Konečně se ozvala. Prý je na cestě,*“ stálo v ní.

Marek potichoučku vysunul nohy zpod přikrývky a vstal. Přešel do pokoje, zavřel za sebou dveře do ložnice a posadil se.

„*Kde byla a kdy dorazí?*“ vyťukal.

„*Poslala jen zprávu, že je v pořádku a dorazí do Evropy za dva až tři týdny a pak se ozve,*“ dostal odpověď.

„*Alespoň tak. Pak jí to spočteme. Dobrou,*“ napsal a zívł.

„*Ta je tedy dobrá, rok a půl o sobě nedá vědět a pak pošle Alanovi SMSku,*“ pomyslel si.

Byl to pro ně oba šok, když jim Irena po třetím semestru jejich univerzitních studií oznámila, že si potřebuje promyslet, co podnikne dál se životem a chce být chvílku sama. Ta chvílka se trochu protáhla a Irena po celou tu dobu o sobě nedala vědět. Ani jim, ani své matce. Ta po ní dokonce vyhlásila pátrání, ale policie samozřejmě nebyla schopna nic zjistit. Paní Bardová nebo vlastně Slámová, Alana a jeho obvinila, že je to jejich vina, protože na ni mají špatný vliv. Naštěstí oba dva odjízďeli po Novém roce zpět na univerzitní studia do zahraničí, takže rychle zmizeli z jejího dosahu.

Marek si promnul nos a zamířil k lednici, aby si nalil sklenici rybízového džusu. Postavil se k oknu a zahleděl se na osvětlené město. Pro Alana to musela být strašná úleva. On ani Marek nevěřili, že by se jí mohlo něco přihodit, ale jak čas utíkal, začaly v nich hlodat pochybnosti, zda se nepřimotala do nějakého dopravního neštěstí nebo něčeho podobného. Alan byl po celou tu dobu v presu a to se podepsalo i na jejich vzájemné komunikaci. Oba se pohroužili do studia a protože Alan byl v Londýně a on v Paříži, skoro se nevidali. Mobily nepovažovali za bezpečné a jejich hovory se proto odehrávaly ve formálním tónu. To naštěstí mělo brzy skončit a Marek se opravdu těšil, až se dají s Alanem zase dohromady. Odloučení od něj a od Ireny bylo příliš dlouhé a ani děvčata, se kterými se stýkal, nedokázala zahnat pocit osamění. Až na Lauru.

Laura bydlela ve Švýcarsku, ale často zajížděla do Paříže, kde spolu trávili společné dny a večery. Byla pro něj stále tajemstvím a to ho k ní přitahovalo. Za tu dobu, co pobývali spolu, si z jejich fyzických

schopností dokázal přečíst vše a k jeho údivu nedisponovala žádnou z vlastností, která by ji řadila do Kruhů. Neměla žádné zvláštní fyzické ani smyslové schopnosti. Nerozuměl, proč se tehdy objevila mezi adepty vybranými Alonsem pro vybudování nových Kruhů a jak se k nim vlastně dostala. Dosud se jí na to nezeptal a Laura sama nejevila ochotu vysvětlit mu některé aspekty svého života.

Věděl, kde bydlí, věděl, kde studuje, ale o její rodině a známých nevěděl nic. Sama ho k sobě nepozvala a nemluvila o sobě a on se nechtěl vtírat. Stykali se pouze při jejích návštěvách Paříže. Vlastně spolu jen spali.

Cítil, jak se Laura v posteli překulila, zašmátrala rukou, aby zjistila, že tam není a vydala se ke dveřím ložnice. Dveře klaply a Laura se z nich se zívnutím vybatolila a zamířila k němu. Přitiskla se k jeho nahým zádům a rukama ho objala kolem boků.

„Nemůžeš spát?“ zeptala se rozespalým hláskem.

„Pozoruji noční Paříž. Občas, když nemůžu usnout, tak tu stojím,“ odpověděl.

„Znám i jiný lék na usnutí,“ špitla.

Jemně se mu zakousla nad levou lopatku a rukama sjela pod podbřišek.

„Ty nemáš dost?“ podivil se.

„S tebou nemám nikdy dost, proto sem tak často jezdím.“

„A já tě vždycky rád vidím.“

Dopil džus, položil sklenku na parapet a obrátil se. Políbil ji, uchopil oběma rukama pod zadečkem a nazdvihl. Lauřino tělo se ochotně podvolilo a její nohy mu sevřely boky.

» » »

Ráno ho vzbudilo až denní světlo. Stočil pohled k mobilu, aby zjistil, že je skoro půl deváté. Protáhl se a vyskočil z postele. Laura jen zavrňela a pohybem ruky mu naznačila, aby ji ještě nerušil a raději vypadl z ložnice. Marek poslechl. Vyšel ven a tiše za sebou zavřel dveře. Vysprchoval se a začal chystat snídani. Ze zkušenosti věděl, že Laura vydrží v posteli sama nejdéle půl hodiny a dorazí za ním do kuchyně.

Jeho odhad byl přesný. Laura se objevila ještě předtím, než stačil naservírovat míchaná vajíčka na stůl a chopila se připraveného hrnku bílé kávy.

„To se mi na tobě snad líbí nejvíc. Snídani děláš ty a bereš si něco na sebe až po ní. Velmi příjemný začátek dne. Škoda, že se takové obsluhy nedočkám v restauraci,“ poznamenala a usrkla z hrnku.

„Buď ráda, zevšednělo by ti to,“ poznamenal.

„Co vaši, kdy dorazí?“

„Letadlo jim přistává někdy po jedné a jsme domluveni, že si vezmou taxíka, takže by tu měli být někdy před třetí.“

„Berou s sebou taky Růženku?“

Marek přikývl a spolkl sousto. „Ségra poletí poprvé v životě, jsem zvědav, jak se jí to bude líbit.“

„Je fajn, že ji berou s sebou. Jsem zvědavá, jak vypadá.“

„No, naši jsou zase zvědaví, jak vypadáš ty. Jak znám matku, jistě se bude vyptávat. Máš smůlu, že umí dobře anglicky.“

„Vaši o mně ví?“

„Řekl jsem jim jen, že tu bude taky moje přítelkyně a jak se jmenuje.“

„A není hloupé, když tu budeme spát všichni? Možná bych se měla přesunout. Nepatřím do rodiny.“

„Patříš ke mně, tedy alespoň částečně. Naši budou spát stejně v pokoji, protože i s Růžou by se do ložnice nevešli. Večer půjdeme na večeři, ráno udělám snídani, poté bude následovat promoce, pak zajdeme na oběd a večer stejně odjíždíš,“ řekl Marek.

„Ráno budeme všichni spěchat a přetlačovat se v koupelně,“ namítla Laura. „Bude lépe, když s vámi zajdu na večeři, ale přespím vedle v penzionu.“

„To je trochu blbý a navíc tam nemusejí mít volný pokoj. Začíná léto a turistická sezona je v plném proudu.“

„Mají volno,“ odtušila.

„Takže ty sis ho tam už předem zamluvila?“ pochopil.

„Uvidíme, jak se to dnes vyvine. Buď přespím tam nebo tady. Nechci, aby si vaši mysleli, že snad máme před svatbou.“

„Hm, dobře. Počkáme, jak se to dnes vyvine a večer uvidíme,“ přikývl. „Co dopoledne a oběd, zajdeme někam?“

Laura se na chvíli nad hrnkem zamyslela.
„Vzhledem k tomu, že v noci si toho v žádném případě moc neužijeme, mám o dnešním dopoledni docela jasnou představu.“
„Já myslel, že se budeš chtít projít po Paříži a něco si koupit,“ zasmál se.
„Přijela jsem sem za tebou, ne za Paříží.“
„No, ale já mám i nějaké duševno a nejen fyzickou stránku.“
„Ty by sis chtěl povídat?“ přeložila si to Laura.
„Povídat, procházet se, držet tě za ruku, ukazovat ti krásy města, pozvat tě na oběd a tak,“ rozšířil Marek spektrum možností.
Laura nad tím chvíli pokyvovala přemítavě hlavou.
„Nejsi do mě zamilovaný?“ nakrčila přemítavě čelo.
Marek si ji kriticky změřil.
„Samozřejmě, že jsem do tebe zamilovaný. Přece nebudu spát s holkou, ke které nic necítím.“
„Já myslela, že spíš s víc holkama?“
„To dřív, ale už mě to přešlo. Samotný sex je fajn, ale je to málo. Chci s někým chodit,“ vysvětlil.
„Ty teď s žádnou jinou nespíš?“ pokračovala Laura vytrvale směrem, který se mu nelíbil, ale koneckonců byl to on, kdo podnítl téma rozhovoru a tak se musel přizpůsobit.
„Chodím jen s tebou,“ přisvědčil.
„Děvčata z univerzity? Kalabé, Krista?“
„Kalabé jsem neviděl několik měsíců a Kristu jsem i předtím vídával tak jednou za půl roku. Spolužačky? Ty jsem všechny pustil k vodě.“
„Takže jsem vyhrála?“
„Jednoznačně,“ přisvědčil.
„Čím to?“ zajímalo ji.
„Jsi prostě nejlepší. Navíc jsi lehce tajemná. Pořád o tobě toho moc nevím.“
„Kalabé je taky tajemná,“ poznamenala Laura.
„Ta je tajemná až moc, když jsem byl s ní, připadal jsem si jako pavouk, který si pořád musí dávat pozor, aby ho samička nesežrala.“
„Zkoušela na tebe někdy své schopnosti?“
Marek přikývl.

„Byl jsem instruovaný od Alana, tak jsem to poznal. Zkoušela několikrát proniknout do mého vědomí. Využije toho, když jsi soustředěná někam úplně jinam a v té chvíli se do tebe pokusí nabourat. Nebo naopak, když jsi úplně vyvedená z rovnováhy. Prostě v okamžik, kdy nejsi koncentrovaná a nevíš si toho.“

Laura si promnula levé ucho, což u ní byla známka, že se jí něco nelíbí nebo s něčím nesouhlasí.

„Kalabé znám pár let a vždycky jsem si na ni dávala pozor, ale nemám tvé schopnosti a nedovedu posoudit, jestli něco takového na mě taky zkusila a zda byla úspěšná.“

„Já myslím, že to zkusila. Ona si prostě nemůže pomoci.“

„Pak ze mě mohla vytáhnout, co o tobě vím. To ji asi zajímá nejvíc.“

„Zajímá ji především Alan. Já jsem pro ni byl spíš prostředník, přes kterého se snažila dozvědět něco o něm. A o mně toho nevíš mnoho, takže by z tebe stejně nemohla získat nic podstatného,“ namítl.

„Ona i nepodstatná věc by ji mohla někam dovést. Nejedná se jen o tebe, ale i o jiné věci. Proto jsem se s ní taky přestala stýkat.“

„Kdy jsi ji vlastně viděla naposled?“ zajímalo ho.

„Před třemi týdny. Bylo to takové nepříjemné. Ozvala se, že by si se mnou chtěla probrat pár věcí a nakonec se všechno točilo kolem tebe. Navezla se do mě jako nějaká žárlivka. Na závěr jsme se skoro popraly. Taková blbost,“ potřásla hlavou Laura.

Marek zbystril pozornost.

„Jak to přesně proběhlo? Myslím ten závěr? Byl tam nějaký fyzický kontakt?“

„Dala si se mnou schůzku večer u jezera. Už to bylo divné. Seděly jsme na lavičce a jak jsme se začaly hádat natočily jsme se obličejí proti sobě. Nakonec mě chytla rukou za vlasy za krkem a nosem mi skoro vrazila do oka. Byl to jen okamžik, pak se odtáhla. Seděly jsme vedle sebe beze slova asi minutu. Já našťvaná a trochu šokovaná. Pak se zvedla a odešla. Stačila jsem za ní jen zavolat, že to bylo naše poslední setkání a že pro mě právě přestala existovat.“

„Tak to se do tebe nabourala.“

„Nikdy předtím nic takového neudělala. Dávala jsem si na ni vždycky pozor, nevím, proč se do mě pustila právě teď.“

„Vyvedla tě z rovnováhy a ta chvilka fyzického kontaktu jí stačila, aby se na tebe napojila. Seděly jste vedle sebe a ona si dokázala přečíst, co ti prolétává hlavou. Protože tu hádku vyvolala kvůli mně, mohla si být jistá, že se ti bude honit hlavou něco ve spojitosti se mnou. Takže se chtěla dozvědět, co víš o mě nebo o záležitostech, které se mě dotýkají,“ uvažoval.

Vstal od stolu, sebral oba talíře a dal je do myčky. Dolil oběma do hrnků bílou kávu a posadil se zpět k Lauře.

„Mohl bych se na ni napojit a zkusit zpětně zjistit, co se přesně odehrálo, ale to by se mnou musela spolupracovat a tím bych jí odhalil, že umím něco víc, než co o mně ví. Takže na to musím jinak,“ přemítal.

„Nu, zkus mi říct, co o mně víš nebo co si o mě myslíš,“ vyzval ji.

Laura přemýšlela. Marek se tomu nedivil. Laura byla vyložená introvertka, která se většinou dokonale kontrolovala a nenechala na sobě znát, co se v ní odehrává. Zjištění, že jí Kalabé se vši pravděpodobností dokázala nahlédnout do hlavy, pro ni muselo být velmi nepřijemné.

„Dobře, zvorala jsem to, tak máš právo vědět, co si o tobě myslím,“ povzdychla si. „Jsi zajímavý, inteligentní, duchaplný a dost lehkomyšlný. Jsi skvělý v posteli. Přesto, že si s tebou můžu povídat o čemkoli a na první pohled jsi velmi otevřený, nenecháš do sebe nahlédnout. Držíš si svá tajemství a tím zvyšuješ svoji atraktivitu. Mám z tebe dojem, že dokážeš víc, než jsi ukázal a než ukazuješ. To je, co si o tobě myslím.“

Vím o tobě, kde bydlíš, vím pár věcí o tvých rodičích, vím o tvém studiu a o tvých spolužácích, které považuješ za zajímavé a mluvíš o nich přede mnou. Nemluvíš ale nikdy o Alanovi ani o Ireně a o nich tedy nevím nic. Neřekl jsi mi taky nic o vašich společných dobrodružstvích. Víím jen, že to byli tvoji spolužáci na základní a střední škole. Znáím jména některých tvých bývalých spolužáků. Taky ses zmínil, jak jste se vlastně dostali ke Kruhům, ale nevím, co se stalo s tím spáčem z kanalizace. Jen jsi mi říkal, že jste se s ním

potom ještě jednou setkali, když jste sbírali informace, co můžete čekat od prověrky v centru, když jste dostali pozvánku od ATYP.“

„To jsem ti říkal?“ podivil se Marek.

„Jo, nevěděli jste, kde ho najít, ale dostali jste se k němu přes nějakého dědu. Měl zvláštní jméno, Tintín,“ přisvědčila.

Marek strnul.

„Problém?“ zeptala se Laura.

„Mohl by být. Jaká jména mých bývalých spolužáků znáš?“

„Pukla, Denisa, Monika, Kravorka,“ to je asi všechno.“

Marek se rozhodl neopravovat poslední jméno a rychle přemýšlel. Kalabé nevěděla, jak se spáč nyní jmenuje, ale najít jméno Tintín by pro ni bylo snadné a přes něj se může dostat k Hraběti. A až ho potká, zjistí, že už není žádný spáč. Odhalí, že on nebo Alan dokáží ještě víc, než si myslí. I když to její uzdravení v zahradě, které připisuje Alanovi, na podobnou schopnost ukazuje. Není v ní principiální rozdíl. Bude to připisovat Alanovi anebo začne zkoumat dál mezi bývalými spolužáky a může vypátrat, že Irena byla na vozíku. Další zázračné uzdravení, které půjde zase za Alanem. Nic příjemného, bude muset Alana varovat. Jediná výhoda by byla, že u Ireny si bude po takovém zjištění myslet, že nedosahuje Alanových vlastností.

Musí upozornit Alana a také se budou muset zkontaktovat s tím panem Tintínem a s Hrabětem, zda je nenavštívila nějaká černoška. Pokud tedy Lauře prolétla jejich jména hlavou.

Laura ho nevyrušovala, jen ho pátravě sledovala, jako kdyby si v jeho tváři chtěla přecíst, co se mu odehrává v hlavě. Marek se na ni usmál.

„Nic příjemného, ale ani žádná katastrofa.“

„Podle mě není až tak podstatné, že se o vás chce dozvědět víc, to chtěla vždycky. Otázka je, proč právě nyní. Měla dost času zkoušet si o vás zjistit informace. Proč to teď tak vyhrotila? Někde se něco událo, co to vyvolalo, Kalabé nikdy nedělala nic bez příčiny,“ pronesla.

Markovi prolétlo hlavou, že to může souviset s Irenou, o které s Alanem nevědí dlouhou dobu vůbec nic. Třeba něco provedla a Kalabé o tom ví.

„Jo, to je pravda. Uvidíme, co bude,“ pronesl filozoficky a dopil hrnek.

„V každém případě nám narušila dopolední program a to má u mě schované jako přídavek,“ řekla Laura.

„Takže?“ pronesl tázavě Marek.

Laura dopila dlouhým douškem hrnek a upřela na něj pohled.

„Kulturní dopoledne se tedy odkládá,“ pochopil.

I on dopil a vstal, aby mohl vzít Lauru do náruče. Chystanou akci zarazilo zazvonění mobilu z ložnice.

„Ten je tvůj,“ usmál se na ni.

„Máme tím směrem stejně namířeno,“ odvětila Laura.

Zvedla se ze židle a přešla před ním ke dveřím do ložnice. Sáhla po mobilu a zvažněla.

„Ahoj,“ přiložila si ho k uchu. Chvilku poslouchala, pak se zamračila a pohybem ruky požádala Marka, aby ji nechal o samotě. Ten vycouval z ložnice a zavřel za sebou dveře.

Nebyl pro něj žádný problém poslouchat, co mluví do mobilu ani co říká hlas na druhé straně, ale tohle nedělal. Přešel raději do kuchyně, uložil zbylé použité nádoby do myčky a zahleděl se z okna do ulice. V Paříži bydlel dva a půl roku a pronájem bytu zvolil nejen podle ceny, ale také podle místa. Bydlel trochu stranou od centra na pravém břehu Seiny v klidné ulici. Bylo to pro něj lepší místo než někde s výhledem na Eiffelovku. Nebude tu už asi bydlet dlouho. Byt měl zaplacený až do konce září a strávit ještě přes léto několik dní v Paříži by bylo příjemné. A pak se uvidí.

Dveře za ním klaply a Marek se nemusel otáčet, aby poznal, že po plánech na dopoledne je veta.

„Tak co?“ otočil se.

Laura byla ve stavu, který z ní občas vycítil a který obdivoval. Najednou, jako kdyby zneprůhledněla. Nedokázal z ní odhadnout nic. U nikoho jiného se s něčím takovým nesetkal. Možná to byl znak jisté výjimečnosti, které si mohl kdysi někdo z Kruhů povšimnout a proto ji naverbovali. I když to asi těžko. Neměli jeho schopnosti, aby dokázali tenhle stav vycítit.

„Musím zpátky. Omlouvám se. Volala babi, nechtěla mluvit po telefonu. Něco se u nás stalo.“

„Něco s babi?“

„Ne, je v pořádku. Nevím, jen volala, že by mě chtěla co nejdříve zpět, nejlépe ještě dnes odpoledne. Je mi to moc líto, chtěla jsem poznat tvé rodiče a být zítra s tebou. Snad někdy jindy.“

Laura byla skutečně zkroušená.

Políbil ji a pohladil po vlasech. „Nic se neděje. Zítra to bude stejně nuda.“

„Zavolám, jestli jde přebukovat letenku.“

„Tak vida, Laura má babičku, třeba z ní ještě něco vypadne,“ přemítal, zatímco Laura mluvila s aerolinkami.

„Povedlo se. Mají volná místa na let ve 12.15,“ oznámila.

„Tak to je fajn, doprovodím tě a počkám tam rovnou na naše. Zavolám taxíka. Dopoledne by neměl být velký provoz, ale raději ho objednáme na desátou.“

„Víš co, objednej ho na půl jedenáctou. To bude stačit,“ požádala Laura.

„Aha,“ protáhl Marek. „Potřebuješ se nalíčit?“

„Nalíčit ne, rozloučit.“

» » »

Cestou taxíkem oba mlčeli. Před řidičem se nechtěli bavit o soukromých věcech a nenapadlo je žádné nezávazné téma k hovoru. Taxík je dovezl až před terminál. Marek zaplatil a vzal Lauřino příruční zavazadlo.

„Díky, mám to akorát,“ zkontrolovala Laura čas. „Pokud to bude něco opravdu vážného, zavolám ti večer. Když ne, zavolám zítra odpoledne a domluvíme se. Třeba bys mohl přijet za mnou.“

Marka to zaskočilo.

„Ty mě zveš do rodinného kruhu?“ podivil se.

„Ten kruh je dost úzký. A když teď chodíš jen se mnou... Musím to brát jako vážnou známost,“ usmála se Laura.

„Pokud mě pozveš, rád se za tebou přijedu podívat.“

„Jaké máš vlastně plány na léto? Chtěla jsem se tě na to zeptat, ale nějak jsme se k tomu nedostali.“

„Čím to asi bylo?“ pohlédl na ni významně Marek. „Zatím vlastně žádné nemám. Chci to řešit až po škole a musím se ještě domluvit s Alanem. Poslední měsíce jsme se moc neviděli.“

„A Irena?“

„Někde se toulá.“

„Jak jsem řekla, hezky se s tebou povídá, ale člověk se od tebe vlastně nic nedozví,“ posteskla si.

„Zavolám,“ slíbila a políbila ho.

„Nápodobně. Dobře doleť,“ oplatil jí polibek.

Laura se na něj usmála a odkráčela k odbavení. Marek se za ní trochu smutně díval a zároveň přemítal, co ho k Lauře vlastně tolik přitahuje. Štíhlá blondýna, středně dlouhé vlasy, modré oči, světlá pleť, malá pevná prsa, chůze profesionální modelky. Přirozený půvab? Ne, ne. Když chce, tak se dokonale koncentruje a kontroluje. Jako kdyby v ní někde uvnitř byla ukryta ještě jedna úroveň a když ji zapne, tak se pro něj zneviditelní. Najednou je jiná, než ji zná. Skryje se pod jakési rozhraní a zmizí mu z dohledu.

„To je ta tajemná vlastnost, která mě přitahuje. Je v ní něco, co nejde zachytit. Díky svému vnímání prokouknu kohokoli, ale u ní to nedokážu. Tedy ne, když to ona nechce a ukryje se pod to rozhraní. Žádný pohyb, změna pachu, nic nedokáže napovědět, co se v ní odehrává. Dokonalá kontrola,“ uvědomil si.

„Kalabé muselo stát hodně námahy a času, než si dokázala připravit příležitost, jak se napojit na její vědomí. Tedy, jestli to vůbec dokázala.“

Povzdychl si. Nebyl si jist, jestli mu Laura řekla úplnou pravdu o svém posledním setkání s Kalabé.

Rozhlédl se po hale a přešel k tabuli s přílety. Neoznamovala u letu jeho rodičů žádné zpoždění a tak se posadil do jednoho z volných křesílek a zavřel oči. Tuhle hru hrával poslední měsíce stále raději, pomáhala mu koncentrovat se na vnímání okolí. Nejdříve se cítil jako v mlze, ale ta se rychle rozplynula a vystoupily z ní desítky osob, pohybujících se po příletové hale. Registroval, zda se jedná o muže, ženy nebo děti, odhadoval jejich věk a rasu i náladu.

Takhle nějak musela cítit své okolí Irena. On sice v sobě neměl její gen, ale časem se dokázal propracovat k podobným schopnostem

jinými cestami. Pokračoval ve cvičení, dokud nezaznamenal drobnou holčičí postavičku doprovázenou dvěma dospělými. Otevřel oči a vykročil k Růžence, která se s rodiči zastavila u pásu, po kterém měla přijet jejich zavazadla.

„Nazdar,“ pronesl, když se ocitl za jejich zády.

Matka s sebou trhla a otočila se. „Marku! Kde se tu bereš?“

„Ahoj mami,“ políbil ji. „Tati,“ potřásl rukou otci.

„Tak jaký byl let, Růžo? Líbilo se ti v letadle?“ vyzdvihl sestřičku do náruče.

„Dostala jsem najíst a napít. Musela jsem pořád sedět,“ zazněla odpověď.

„A co start a přistání, neudělalo se ti špatně?“

„Ne,“ odvětila kategoricky Růženka.

Marek si spokojeně prohlížel svoji sestru. Po létě měla jít do první třídy, což mu připadalo naprosto neuvěřitelné. Léta na studiích utekla jako voda a on se jen divil, jak z uřvaného a vzteklého nemluvněte vyrostla malá holčička. Růženka měla vlasy po otci, což nebyla žádná výhra, hnědé oči po matce a temperament bůhví po jakém předkovi. Zabodla do něj své oči a zpytavě si ho prohlížela.

„Rostou ti vousy,“ oznámila mu.

„Rostou,“ přisvědčil. „Jsem už velký kluk.“

„A kde máš slečnu?“

„Slečna musela odletět domů. Proto jsem tady,“ obrátil se k rodičům. „Volali jí po ránu z domova, že se má ihned vrátit. Nechtěla mi říct nic bližšího. Takže jsem ji doprovodil na letiště a rovnou počkal na vás.“

„To je mi líto, já na ni byla tak zvědavá,“ povzdychla si matka.

„Neboj, ještě ji určitě uvidíš,“ slíbil jí.

„Kufr,“ ukázal pan Voznil.

„Stačil vám jen jeden?“ podivil se Marek.

„Přiletěli jsme jen na tři dny a děvčata se rozhodla uskrovnit,“ prohlásil pan Voznil.

„Rozhodla!“ utrousila paní Voznilová. „Hádali jsme se o tom celé včerejší odpoledne. Čtyřikrát jsem musela přebalovat, než se nám podařilo ty nejnnutnější věci nacpat do jednoho kufru.“

„Vždyť máme ještě dvě příruční zavazadla,“ namítl pan Voznil a chopil se kufru.

„Ukaž,“ nabídl se Marek. Postavil sestřičku zpátky na podlahu a převzal objemné zavazadlo.

„Stejně jste mohli zůstat déle. Ubytování máte zdarma a líp byste tu cestu sem zhodnotili.“

„Paříž znám a být několik dní jen ve městě, to je nuda. A před létem ještě potřebuji dořešit některé věci v nemocnici,“ vysvětlil pan Voznil.

„Mluv za sebe,“ opravila ho matka. „To já bych zůstala celý týden, ale nevěděli jsme, co bude s tebou. Vracíš se s námi nebo tu ještě zůstaneš?“

Marek zamířil k východu ke krátké frontě, která čekala na přijíždějící taxíky.

„Nevím. Zítra odpoledne zavolám Alanovi. Promuje v pondělí a zatím jsme se na ničem nedomlouvali. Taky možná zamířím do Švýcar za Laurou. Uvidím.“

„Musíme si vzít větší taxi, abychom se do něj vešli. Doufám, že řidič nebude mít problém s Růženkou,“ přerušil je otec.

„Tak ji postavím na kufr, aby vypadala větší,“ navrhl Marek, na což Růženka okamžitě zareagovala a začala se drápat na stojící zavazadlo.

Pustili před sebe jednu dvojici do přijíždějícího citroena a počkali na velký peugeot, do kterého se bez problémů vměstnali. Marek si sedl dopředu k řidiči, udal adresu a rozjeli se.

„Stejně jsem na tebe Marku strašně hrdá. Za těch posledních několik let jsi se sebou udělal neuvěřitelný kus práce. Už to, že jsi dokázal zkrátit studia na gymnáziu a dostat se v předstihu na univerzitu bylo pro mě neuvěřitelné. A dokončit tak náročnou školu za tři roky, zatímco trvá šest let, to je fantastické. Co tomu říkájí na univerzitě?“ spustila paní Voznilová.

„Považují si mě. Tedy profesoři. Spolužáci mě považují za šprta a za kariéristu.“

„Máš nějaké nabídky?“ navázal pan Voznil.

„Ozvalo se mi několik ústavů, ale zatím jsem se nikomu nezával. Potřebuji si dát trochu odstup. Nechce se mi hned naskočit

někam do zaměstnání, bude mi teprve dvaadvacet. Uvažuji, že se porozhlédnu po světě a tak za dva roky se po něčem poohlédnu.“

„To nemyslíš vážně! Vždyť máš skvělou příležitost! Po tvých studiích o tebe musí mít zájem ty nejlepší ústavy. Za dva roky si na tebe nikdo nevzpomene a budeš se muset někde doprošovat,“ rozčilila se paní Voznilová.

„Kde je ta Eiffelovka?“ ozvala se Růženka.

„Pokud mě některý z nich opravdu bude chtít, tak si počká. O genetiky bude zájem pořád, jsme v kurzu. Možná se s někým dohodnu dopředu a podepíšu závazek, že u nich za dva roky nastoupím,“ namítl.

„Marek má pravdu,“ zastal se ho otec. „Přece nepůjde takhle mladý hned do zaměstnání. Jen ať se trochu porozhlédne po Evropě nebo i mimo ni. Peněz na účtu má ještě dost a nemusí nikam pospíchat.“

„Tak kde je ta Eiffelovka!?“ zvýšila hlas Růženka.

„Tu z auta neuvidíš, ale odpoledne se na ni zajdeme podívat a dáš si tam zmrzlinu,“ vysvětlil jí Marek.

„Já nevím, podle mě by Marek měl využít situace,“ uzavřela paní Voznilová a zahleděla se uraženě z okna.

„Až dorazíme, můžeme se jít nejdřív najíst do nějaké klasické francouzské hospůdky. Určitě máte hlad. Jedna dost dobrá je na rohu mé ulice a mají tam výborné víno. Klidná hospůdka a v tomhle čase tam bude určitě volno. A potom můžeme vyrazit na procházku a podívat se na Vítězný oblouk a na Eiffelovku,“ rozhodl se po chvíli přerušit ticho.

„Dobrý nápad,“ souhlasil pan Voznil. „A jak zítra? Promoce začíná tuším o desáté?“

„V deset. Pojedeme tam metrem, bude to nejjistější. Bude stačit, když vyjdeme okolo deváté. Počítám, že ten obřad bude trvat asi dvě hodiny a pak zajdeme na slavnostní oběd. Zamluvil jsem stůl v restauraci na jedné lodi přímo na Seině. Je to tam trochu dražší, ale budete spokojeni. Jo, budu platit, беру to na sebe.“

„To tedy ne. Snad si nemyslíš, že ti přijedeme na promoci a ty nám budeš všechno platit. Máme díky tobě ubytování zdarma, tak stejně ušetříme,“ odmítl jeho pokus otec.

„Dobrá, dnes platím já a zítra ty,“ navrhl Marek kompromis, který pan Voznil odkývl.

„Alan tedy promuje v pondělí?“ rozhodla se matka opět zapojit do debaty.

„Ano, ani nevím, jestli za ním taky přijedou rodiče?“ obrátil se k zadnímu sedadlu.

„Nemluvili jsme s nimi, ale určitě přiletí. Byli za ním ostatně už několikrát, přece si nenechají ujít pro něj tak významnou událost,“ odvětila paní Voznilová.

Taxi přešlo řeku, sjelo z hlavní silnice a začalo se promotávat sítí úzkých uliček. Za několik minut dorazili před dům, ve kterém byl jeho byt a vystoupili.

„Mám hlad,“ oznámila Růženka.

„My taky,“ ujistil ji otec. „Dáme si věci nahoru a podíváme se do té tvé hospůdky.“

„Je tu horko, vezmu si něco lehčího,“ rozhlížela se paní Voznilová.

„Jenže s večerem se ochladí a na procházce ti bude zima,“ upozornil ji Marek.

„To je pravda, tak já to teď nějak vydržím. Co ty, Růženko, není ti horko?“

Růženka zavrtěla hlavou, že není a tak už paní Voznilová nic nenamítala. Velký kufr a příruční zavazadla odložili nahoře a vydali se k hospůdce. Uvnitř byl obsazený pouze jeden ze stolů, kde se dva starší pánové vášnivě dohadovali nad lahví červeného vína o něčem jistě nesmírně důležitém. Rozhodli se, že je nebudou svojí přítomností rušit a vybrali si stůlek venku ve stínu platanu. Profukoval tam příjemný větrík. Usadili se na židlích a paní Voznilová se ještě jednou rozhlédla a zamračila se.

„To je divné, nemají tu dětský koutek. Ten je u nás už skoro v každé restauraci,“ poznamenala.

„Myslíš, že se Růža bude u stolu nudit?“ pochopil Marek.

„Tím si buď jistý,“ přitakal otec. „Naštěstí máme s sebou hrací kostky a můžeme si s nimi zaházet, vid', Růženko?“

„S těmi si házíme pořád,“ namítla Růženka a zvědavě se rozhlížela okolo sebe.

Neměla pro pozorování velký výběr. Z venkovních stolků byly obsazeny pouze dva. Jeden starším párem s francouzským buldočkem, sípavě oddychujícím pod jejich stolkem, a druhý mladým párem s klučíkem přibližně ve stejném věku jako ona.

Číšník jim přinesl jídelní lístky a zeptal se, co si dají k pití.

„Až co si vybereme k jídlu,“ řekl Marek a každý se zahleděl do svého jídelního lístku.

„Moc tu toho nemají,“ zamračila se paní Voznilová.

„Moc toho nemají, ale všechno je dobré. Dáte si předkrm?“

„Já si dám po jídle nějaký dezert, takže předkrm si dávat nebudu. Ty to tady asi znáš, co nám doporučíš?“ vzhledla od jídelního lístku paní Voznilová.

„Můžete si vybrat kohouta na víně nebo kachní prsa, obojí tu umí skvěle. Výborné je taky to kuře. Je malé a podávají ho celé. Já si dám ta kachní prsa.“

„Tak já taky,“ přidala se matka.

„Já si dám kuře a podělím se o něj s Růženkou. Vid', dáš si se mnou kuřátko?“ otočil pan Voznil hlavu k vedle něj sedící Růžence.

„A hranolky,“ řekla Růženka.

Pan Voznil tázavě pohlédl na svého syna. Marek přikývl.

„A kečup,“ dodala Růženka.

„Kečup se k tomu nehodí, Růženko,“ pravil pan Voznil.

Růženka začala kopat nožkou do stolku.

„Kečup a jahodový džus,“ zpřesnila svůj požadavek.

„Snad ho mají. Co si dáme k pití? Ke kachně by se hodilo červené, ale ke kuřeti spíše bílé,“ zeptal se Marek.

„Vy si chcete dávat víno v tomhle horku?“ nesouhlasila matka.

„Vybereme něco lehčího, jednu lahev ve třech hravě zvládneme,“ namítl Marek.

„Dáme si červené. Výběr nechám na tobě, synku,“ rozhodl pan Voznil.

Marek kývl na číšníka, který se právě objevil ve dveřích.

„Dáme si dvakrát kachní prsa a jednou to kuře s gratinovaným bramborem. K tomu bych poprosil jako samostatnou přílohu hranolky a kečup,“ ukázal pohledem na sestřičku.

Číšník přikývl.

„K pití bychom si dali tohle beaujalais, tři sklenky a velkou karafu vody. A pro moji sestřičku nějaký džus, jahodový, jestli máte,“ pokračoval.

Číšník k jeho úlevě opět přikývl a odkráčel.

„Tak vidíš, budeš mít hranolky s kečupem i jahodový džus,“ obrátil se k Růžence.

Ta souhlasně přikývla, svezla se ze židle a poodběhla ke stolku s mladým párem. Postavila se k židli s chlapečkem a začala mu něco vykládat. Chlapeček nereagoval a jeho maminka se pokoušela Růžence odpovědět za něj. Ta na ni chvíli zaraženě hleděla a přiběhla zpět k jejich stolku.

„Oni mi nerozumí,“ postěžovala si.

„A jak jsi na ně mluvila?“ zeptal se Marek.

„Anglicky, už se učím celý rok.“

„Tak to ti určitě nemohl rozumět.“

„On je hloupej?“

„To ne, tady jsme ale ve Francii a lidé tu mluví francouzsky a ne anglicky,“ vysvětlil jí Marek.

„A proč se učím anglicky, když se jinde mluví francouzsky?“ zeptala se Růženka.

„Ono se mluví ve světě mnoha jazyky, ale skoro všude se domluvíš anglicky. Jen ten chlapeček je ještě malý a asi ještě anglicky neumí,“ vysvětloval jí otec.

„Ta paní je už velká a taky nemluvila anglicky,“ namítla Růženka.

„Asi se nechtěla anglicky učit?“ pokrčil rameny pan Voznil.

„Proč jedeme někam, kde se nemluví anglicky, když já se musím učit anglicky?“ nechápala Růženka.

„Protože jsme sem přijeli za tvým bratříčkem, který tu studuje,“ zapojila se do vysvětlování matka.

„Ty umíš francouzsky?“ otočila se k němu.

„Když jsem sem přijel, uměl jsem jen anglicky, ale musel jsem se naučit i francouzsky. Až budeš větší, tak se taky naučíš francouzsky.“

„Francouzsky se učit nebudu,“ odsekla Růženka a usadila se zpátky na svoji židli.

Pan Voznil vytáhl z kapsy krabičku s kostkami a zachrastil s ní, jenže Růženka nezareagovala. Objevil se opět číšník s nápoji. Po-

stavil před ně karafu s vodou, a před Růženku sklenici s džusem. Otevřel lahev vína a tázavě pohlédl na stolovníky. Marek pokývl, nechal si nalít víno a ochutnal. Víno bylo lehké a svěží a tak souhlasně přikývl. Číšník nalil i matce a otci a odkráčel.

„Tomu psovi je špatně?“ ozvala se Růženka.

„Ne, jen mu je asi horko, proto je schovaný pod stolem ve stínu,“ řekla paní Voznilová.

„Proto tak funí?“

„Funí proto, že má krátký čumák. Když šlechtili tuhle rasu, tak se jim na tom psíkovi všechno nepovedlo. Špatně se mu dýchá a jak je horko, je to pro něj ještě horší,“ rozvinul matčino sdělení Marek.

„Chudáček,“ politovala ho Růženka. „To mu udělali taky ti Francouzi?“

„Taky,“ uchechtl se Marek. „A protože ho vyšlechtili oni, říká se mu francouzský buldoček.“

„Blbeček?“

„Ne blbeček, buldoček. Tak se říká tomuhle druhu psa.“

„A co znamená to „vyšlechtili?“ To jako, že ho udělali šlechtici?“ zajímalo dál Růženku.

Marek zaregistroval zlomyslné pohledy svých rodičů.

„Šlechtici chtěli nějakého psa, který by mohl být doma s jejich manželkami a s dětmi. Tak zkoušeli k sobě dávat různé psy. Ti psi se měli rádi, víš, a když se měli rádi, tak měli štěňátka a to dělali tak dlouho, až vznikl tenhle buldoček.“

„To se jim moc nepovedlo, protože vypadá jak blbeček. A funí,“ řekla Růženka a opět se svezla ze židle, aby poodběhla k buldočkovi a přidřepla si k němu.

„Blbečku, je ti horko?“ zeptala se.

Buldoček na to neřekl nic, jen ještě více vyvalil oči a sípavě se rozfuněl. Starší pár se na Růženku usmál a sdělil jí, že je milá holčička. Růženka sice nerozuměla, co jí říkají, ale také se na ně usmála a přiběhla zpět. Uvelebila se na židli a napila se džusu.

„Tak na zdraví,“ pozvedl Marek svoji sklenku.

„Na zdraví a ať se ti všechno v příštích letech vydaří tak, jako tohle studium,“ dodal otec.

Kapitola druhá – Banket

Pan Hrabě stál zamyšlen v zadní části smuteční síně. Důstojná atmosféra ho zasáhla více, než očekával. Vždy vyhledával tichá místa a od doby, kdy se stal obyčejným člověkem, často navštěvoval kostely a chrámy. Velebná obřadnost těchto staveb minulosti, jejich chladné a pevné zdi, v něm navozovaly pocit jistoty a skryté síly, pramenící z práce a víry bezpočtu generací, které v nich nacházely útočiště a klid pro svoje myšlenky, stejně jako nyní on. Nikdo nerušil jeho přemítání a neptal se ho, co tam pohledává. Tam nacházel mír a odpovědi na otázky, které si kladl. Nyní byl však poprvé přítomen smutečnímu obřadu, kdy se loučil pro něj s blízkým člověkem a to bylo jiné.

Nikdy neprahl po přátelství a přátele neměl. Až na jednoho. Pan Tintín byl pro něj něčím jiným než kolegou z práce, sousedem z jednoho z bytů v domě, kde bydlel, nebo známým, kterého pravidelně potkával v hospodě. To byli lidé, se kterými prohodil pár zdvořilých slov, probral povrchně nějaké téma nebo je mohl požádat o radu v nějaké konkrétní záležitosti. S ním mohl diskutovat téměř o všem, sdílet společné názory nebo se naopak přít a dohadovat. S ním mohl alespoň částečně sejmout masku, kterou nosil jako obranu proti svému okolí.

Strávili spolu mnoho času u něj doma, nad kávou a zákusky, které pro něj vždy kupoval, protože věděl, jak má rád sladkosti. Spolu probírali nejrůznější záležitosti nebo si jen četli. Dva staří lidé, které osud zanechal bez rodin, bez příbuzných a bez přátel. Poslední roky si dopřávali pobyt u Středozemního moře, kde mohli užívat slunce a tepla. Pravda, loni už tuto cestu nepodnikli a zůstali doma, protože pana Tintína začalo zlobit srdce a netroufal si na let letadlem nebo dlouhou cestu autobusem. Měli ale na co vzpomínat a i tak si užili dva klidné týdny v prostřední zrenovovaného mlýna, s domácí kuchyní a s vlídnou obsluhou. To už se nevrátí a to mu bude letos chybět.

Pana Tintína nakonec nezahladilo srdce, ale slinivka, kde mu na jaře našli nádor. Následovala operace a poměrně rychlý konec.

Milosrdně rychlý. Jeho přítel netrpěl vleklými bolestmi, byl pod vlivem utišujících léků a poslední tři týdny svého života strávil na lůžku v nemocnici. Zaplatil si samostatný pokoj, aby měl klid. Během jeho nemoci ho pravidelně navštěvoval v jeho bytě, nosil mu nákupy a zařizoval vše potřebné. Věděl, že jeho konec se blíží. S každou návštěvou mohl pozorovat, jak se rysy v jeho obličeji mění, jak jeho tvář nabývá našedlého odstínu a celá postava se nachyluje při chůzi dopředu, jako kdyby se potřebovala schoulit před bolestí, která ji sužovala. Naštěstí mu lékař včas nasadil zklidňující léky, ale jeho tělo si už zvyklo na nahrbenou chůzi a nedokázalo se z ní vymanit.

V nemocnici byl za ním jen třikrát, vždy v sobotu. Nemohl si pomoci, nemocniční prostředí na něj působilo velmi nepříjemně a ostatně s panem Tintínem ani nešlo vést dlouhé hovory. Rychle se unavil a musel odpočívat. Měl u sebe několik svých oblíbených knih a ty mu byly v jeho posledních dnech asi největší oporou. Zemřel klidně a tiše, tak jak žil. Jeho smrt zjistili až ráno a pan Hrabě sám sebe utěšoval, že jistě zemřel ve spánku. Zasloužil si mít lehkou smrt, byl to slušný člověk.

Pan Tintín uplatnil svoji potřebu pro pořádek a povinnost i při zajištění svých posledních záležitostí. Na hřbitově měl zakoupeno místo posledního odpočinku, měl zařízeno, jak bude naloženo s jeho ostatky a jak pan Hrabě včera zjistil, měl sepsanu i poslední závěť, ve které svůj movitý i nemovitý majetek odkázal právě jemu. Zaskočilo ho to, neboť předpokládal, že jeho přítel odkáže svůj majetek nějaké dobročinné nadaci a na něj bude pamatovat s milou maličkostí. Překvapení to však bylo koneckonců příjemné a pan Hrabě ho neodmítal. Útulný byt pana Tintína pro něj bude příznivou změnou i když si kladl otázku, zda mu v něm bude příjemně a nebude v něm cítit přítomnost svého zesnulého přítele. To ukáže čas, přinejhorším ho prodá.

Pan Hrabě vzhlédl. Byl rád, že se rozhodl pro toto rozloučení. Nechtěl žádný smuteční proslov, jen tichou vzpomínku na zesnulého a obával se, že kromě jeho osoby nikdo nepřijde. Pan Tintín neměl přátele a parte předal pouze na vrátnici městského muzea. K jeho překvapení však dorazila do smuteční síně více než dvacítko hostů a zaplnila místo pod rakví květinami a věnci. Poznával několik tváří

z muzea, neboť tam pana Tintína občas doprovázel na prohlídky či na odborné přednášky. U většiny hostů si však byl jist, že je vidí poprvé. Zřejmě to byli převážně zaměstnanci muzea a snad několik známých, kteří spolu s panem Tintínem navštěvovali přednášky.

Většina z nich se usadila v lavicích vepředu, pouze jedna mladá žena, podobně jako on, stála v zadní části síně, jako kdyby si držela odstup od ostatních. Byla velmi štíhlá až křehká a působila spíše jako děvče než žena. Povšimla si, že na ni hledí a otočila svoji tvář jeho směrem. Jejich oči se na okamžik střetly a pan Hrabě vycítil v jejím pohledu hlubokou účast. Oba k sobě lehce pokývli a obrátili se opět směrem k čelu síně.

„Zvláštní žena, vypadá, jako kdyby pro ni byla smrt pana Tintína opravdovou ztrátou. Že by to snad nakonec byla nějaká vzdálená příbuzná?“ prolétlo mu hlavou.

» » »

Marek popíjel z kalíšku bílé víno a občas se zahleděl z okénka na krajinu pod sebou. Leteckou dopravu neměl v lásce a pokud musel letět, vždy se snažil být u okénka, aby viděl, co se odehrává okolo letadla a pod ním. Z letu neměl strach, ale vadilo mu, že v případě nouze nemá situaci ve svých rukách a musí spoléhat na někoho jiného. Zatímco u všech ostatních způsobů cestování byl přesvědčen, že by dokázal vyváznout z jakékoli situace, která by mohla nastat, u letadla si nebyl jist.

Mnohokrát se snažil namodelovat, co by učinil, kdyby letadlu vysadily motory a začalo padat nebo kdyby na palubě vybuchla bomba. U obou případů by dokázal vteřiny nebo zlomky vteřin před onou událostí vycítit, co se stane a to by mu umožnilo například při výbuchu bomby přežít první okamžiky, ale jak by řešil pád letadla, si nebyl jistý. Zůstat na palubě a připravit se na náraz nebo se ji naopak snažit opustit a doputovat dolů sám vzduchem? Jistě by dokázal zbrzdit svůj pád natolik, že by vyvázl, byť se zlomeninami a vnitřními zraněními, ale s těmi by se vyrovnal. Pokud by však situace nedovolila opustit letadlo a musel by přečkat náraz uvnitř, mohlo by ho to rozdrtit.

„Přemýšlíš o nesmyslech,“ napomenul se.

Kapitán palubním rozhlasem oznámil, že do patnácti minut přistanou na letišti a souběžně s jeho hlášením se rozsvítil nápis, nabádající cestující, aby se připoutali. Marek dopil kalíšek, podal ho procházející letušce a zvedl stolec před sebou. Letadlo se lehce naklonilo na levé křídlo a vycítil, že začínají klesat. Manželský pár vedle něj také zaklapl stolky a alespoň na okamžik přerušil stálý tok slov, který snad oba považovali za dialog, ovšem Markovi zněl spíše jako dva monology. Ani jeden neposlouchal, co mu druhý vykládá a mlel si po celý jejich let vytrvale svou.

„Další z nevýhod cestování veřejnou dopravou,“ pomyslel si.

Za chvíli to bude mít za sebou. Na Lauru se opravdu těšil, vždyť v Paříži spolu strávili jen chvílku. Laura se ozvala podle svého slibu druhý den po svém odletu, v podvečer. Nejdříve se zeptala, jak proběhla promoce a poté Marka překvapila naplněním nabídky a jeho pozváním do Ženevy. Její babička prý pořádá nějaký slavnostní večer a byla by moc ráda, kdyby se na něm také objevil. Nechtěla se více vybavovat a tak se jen stačil zeptat, zda je to na oblek a na kravatu či motýlka. Podle jejího doporučení si sbalil oblek, který měl na promoci a přidal motýlka, protože kravatu nesnášel. Vždycky si v ní připadal jako pes na vodítku.

Letěl v džínách a v tričku a v příručním kufríku měl kromě obleku a polobotek sbaleno několik slipů a párů ponožek a kartáček na zuby. A pytlík belgických čokoládových bonbónů pro Lauru. Čokoláda byla její slabost, ale nikdy si ji nekupovala, aby snad náhodou nepřibrala. Když jí ovšem někdo čokoládu koupil...

„Ještě si Alan odbude promoci a můžeme si udělat prima léto,“ uvažoval. „Jemu se vrátí Irena, se kterou se sice na začátku určité pohádá, ale pak stejně vyměkne, protože je do ní pořád beznadějně zamilovaný a já budu mít Lauru, takže jim nebudu dělat trapný doprovod.“

Letadlo klesalo a v rámci přistávacího manévru opisovalo ladné oblouky, až se konečně vyrovnalo a zazněl zvuk vysouvaného podvozku. Pod nimi se objevila betonová plocha a letadlo s lehkým drcnutím přistálo. Rozezněly se motory, letadlo se rychle zbrzdilo a zamířilo k terminálu. Někteří nedočkaví cestující jako obvykle

vstali ze svých sedadel, otevřeli přihrádky nad sebou a začali se sápat po svých zavazadlech. Marek ten zmatek nezúčastněně sledoval a v klidu vyčkal, až se letadlo zastaví a ozve se zvuk otevíraných dveří. Ostatně seděl u okénka a věděl, že nic neurychlí. Vystoupil mezi posledními. Na letišti v Ženevě byl poprvé. Nenamáhal se s orientací a prošel v závěsu za ostatními až do vstupní haly. Zaznamenal Lauru napravo od sebe, dříve než si ho stačila všimnout a zamířil k ní. Laura ho také zahlédla a popošla mu v ústrety. Políbili se.

„Jaký byl let?“ zeptala se.

„Bez problémů. Klidný let a přívětivé letušky. Jak pojedeme? Vezmeme si taxi nebo jsou tu nějaké autobusy?“

„Jsem tu autem.“

„Fajn, takže kudy?“

„Tudy,“ ukázala Laura a vykročili spolu k východu. „Jaká byla promoce?“

„Zpočátku důstojná. Rektor a děkani navlečení do těch středověkých hábitů, vážným krokem nastupující na pódium a všichni přítomní plni radostného očekávání. Pak začaly proslovy, které trvaly skoro půl hodiny a po nich jsme byli postupně zváni k převzetí diplomů. Vždycky nám k tomu pustili krátkou znělku, která se Růžence zalíbila. Když jsem nastupoval na pódium a otočil se k publiku čelem, mohl jsem vidět, jak stojí vedle sedadel a natrásá se a tančí do rytmu. Naši seděli na krajních sedadlech a udělali chybu, že ji neusadili mezi sebe, ale nechali ji vedle na tom posledním sedadle a ona jim utekla. Začala se nudit a musela se nějak zabavit.“

„Ta musí být správná. Škoda, že jsem tam nemohla být. Ty jsi byl asi podobný případ?“

„Já vůbec ne. Byl jsem lenivý, obtloustlý chlapeček. Kam mě posadili nebo postavili, tam mě našli,“ odmítl její představu Marek.

„Růža je úplně jiná. Ve školce jí říkali Šípková Růženka Durracel. To proto, že vychovatelky se ji marně snažily po několik týdnů dostat po obědě do postele jako ostatní děcka, aby si na chvílku zdřímla a ony si mohly odpočinout. Asi si myslely, že to s ní bude jako v té pohádce a Růženka bude pěkně spinkat. To se ovšem přepočítaly. Růža prý vydržela ležet v klidu do pěti minut a pak stejně vylezla a chtěla si hrát a když ji nacpaly zpátky do postýlky, tak začala